
EVEREST

2049

tamadres.com

FATİH GEZER

Anne babasının tek çocuğu olan Fatih Gezer küçük yaşlarda müzikle ilgilenmeye başladı. Grup Hertelden ve Ötekiler Müzik Topluluğu adlı gruplarda solist ve gitarist olarak yer aldı. 2012 yılında İstanbul Aydın Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü birincilikle bitirip, yüksek lisans eğitimine devam etti. 2013 yılında yönetmenliğini yaptığı *Kazova Direnişi: İşgal Et, Diren, Üret!* adlı uzun metraj belgesel 9. İşçi Filmleri Festivali kapsamında gösterildi. Aynı yıl *Çirkin Adamlar* adlı sohbet-eğlence içerikli televizyon programında sunuculuk yaptı. 2016 yılında söz ve bestesi kendisine ait olan beş şarkılık *Anlarlar mı?* adlı albümünü yayımladı. *Düşün* adlı derginin genel yayın yönetmenliğini sürdürmekte olan Fatih Gezer günlük yayımlanan bir gazetede köşe yazarlığı da yapmaktadır. Yazar evli ve iki kız çocuğu babasıdır.

FATİH GEZER
ÖLÜLER KIRAATHANESİ

2021 Vedat Türkalı İlk Roman Ödülü

§

Yayın No 2049
Türkçe Edebiyat 858

Ölümler Kırathanesi
Fatih Gezer

Editör: Seçkin Erdi
Kapak Tasarımı: Füsün Turcan Elmasoğlu
Sayfa Tasarımı: Muzaffer Aysu

© 2020, Fatih Gezer
© 2021, bu kitabın Türkçe yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: Haziran 2021

ISBN 978-605-185-625-4
Sertifika No: 43949

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 45099
Çiftelavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Çağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 513 34 20-21 Faks: (0212) 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap
www.facebook.com/everestyayinlari

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

ÖLÜLER KIRAATHANESİ

tamadres.com

tamadres.com

Herkesin adını duyduğu ama kimsenin kolay kolay gitmeye cesaret edemediği İstanbul'un o semtinde gece yarısı silah sesleri duyuldu.

Yaklaşık bir saat sonra polisler olay yerine geldi.

Geldiklerinde, ölüler ölü gözleriyle onlara bakıyorlardı. Poliserse, ölülere kayıtsız, canlılara sorular soruyorlardı.

Aralarından en rütbeli duranı, en göbeklisi yani, kalabalığın içinden en kısa ve en çelimsizine, "Gel bakalım buraya," diye seslendi.

"Beni mi çağırđınız?" diyerek çelimsizliğine inat gür sesiyle geldi Çelimsiz.

Gür sesi beklemeyen Rütbeli biraz şaşkın ve bu sefer biraz daha nazik bir tonda, "Olay olduğunda içeride miydin?" diye soracaktı ki Çelimsiz, soru ekini beklemeden, "Evet komiserim, her şeyi gördüm," dedi.

Soru sormaya gerek olmadığını anlayan komiser, Çelimsiz'i ufak bir el hareketiyle olayı anlatması için serbest bıraktı.

Çelimsiz, mahallenin hırsızlarındandı, herkesi tanır ama kimseyi tanıdığını belli etmezdi. Kendisi gibi hırsız arkadaşlarını göstererek, "Komiserim, ben şu iki arkadaşımınla üçlü ihale oynuyor-

dum. Üçlüsü pek sarmıyor ama dördüncüyü bulamadık, malum geç saatti. Bu saatte kahvede kim olur? Ya kumarbaz ya haylaz.”

“Sen ne iş yapıyorsun?” diye sordu merakla Rütbeli.

Çelimsiz utanmıştı. Utanması hırsızlığından değil, komiserin semtin en iyi hırsızını, yani kendisini tanınamasındandı. Yüzü hafiften kızardı, alingan, “Ne olursa yaparız amirim,” dedi. Rütbeli’ye sinirlenmişti, anlatma şevki de kaçmıştı. “Neyse,” diyerek olayı kısaca aktarmaya başladı. “İşte biz oyun oynuyorduk, sonra bu çıkageldi.”

“Bu kim?” diye araya girdi Rütbeli. “Adam akıllı anlat. Kaç yıldır ifade veriyorsun öğrenemedin mi? Detaylı anlat!”

Çelimsiz tanındığını anladı. Şimdi gururla, biraz da zevkle anlatmaya koyuldu. “Amirim, Muhsin... Muhsin Abi girdi içeri. Ceketinin içinde tüfek var. Uyandım işe de, konduramadım. Etliye sütlüye karışmayan adam, nerden bilecen? Gözündeki kini görmedim desem yalan olur, sonuçta yıllardır bu semtte oturuyoruz, ilk defa karşılaşmıyoruz, ama ne bileyim... Neyse baktım hızlı adımlarla üst kata çıktı.”

Rütbeli bu sefer sinirlenmişti. “Oğlum madem sen alt kattaydın ne diye kafamı ütölüyorsun? Kim vardı üst katta, sen onu söyle!” Çelimsiz yine gurur yapmıştı, kinayeli bir gülümseme ve içinden bir küfürle ölüleri gösterdi. Bizi ama sanki özellikle beni gösterdi. Ben kim miyim? Okuduklarını yazanım.

Sana bu olayı canlıların ağzından anlatacak değiliz, merak etme!

Zaten biri öldürüldüyse, ölüden daha iyi kim tanık olabilir ki!

Ama o rütbeliye hiçbir ölü ağzını açıp olayı anlatamadı. Şimdi ise tüm ölüleri senin için topladım ve o gün olanları ilk kez sana anlatacağız.

İlk olarak ben başlıyorum. Ben Münşi, ama beni “İş” olarak bilirler.

Bir saniye...

Kusuruma bakma sakın. Kahvehanenin sahibi olduğu için ilk konuşması gereken Hâkim Abi’ymiş. Hâkim Abi’yle başlıyoruz.

tamadres.com

*Adımın Hâkim olduğuna bakma,
benim hâkimliğim eski mahkûm kaşarlığı*

Hâkim

Merhaba ben Hâkim ve ben ölüyüm. İş'in de dediği gibi olayın olduğu kahvehanenin sahibiyim. Sana sadece olayı anlatacağımızı söyledik, ama nihayetinde ölen biziz. Bu sebeple, hazır kendimizi anlatma fırsatı yakalamışken niye kısa keselim? Beni o zaman tanısan sever miydin bilmiyorum, peki sevmesen bunu umursar mıydım? Hiç sanmıyorum. Şimdi sevilme istiyorum. Dedim ya, öldüm!

Kaç yaşında öldüğümün hiçbir önemi yok, ölmek için geç kalmış bir yaşıyordum zaten. Bu uğursuz semte de ailemden kaçtıktan sonra paramın yettiği tek yer diye yerleştim. O yerleşme, o yerleşme işte.

Ailem Halep'ten göçmüş. Dedem İstanbul'un gecekondu bol bir yerine bir gece vakti eviyle birlikte konuk olmuş. Hurdacılık yapardı rahmetli. Babam da hurdacıydı. Ben de hurdacı olacaktım o vakit.

O zamanlar bakkalın oğlu kasap, manavın oğlu terzi olmazdı. Hurdacının oğluydu en fazla antikacığa yükselirdin.

Yirmili yaşların başında askerliğimi bitirmiş ve hurda arabamın başındaki mahkûmluğuma kaldığım yerden devam ediyordum.

Mahkûmdum.

Anne ve babamdan gizli lise bitirmiştim. Her sabah emektar arabamı alır, okulun bahçesine zincirler, okul bittikten sonra akşama kadar sokak sokak gezer hurda alır, hurda satardım.

Hurda alıp satmak ne demek biliyor musun? Kimsenin seni görmemesi demektir. Üniformalıymışsın gibi düşün. Kimse seni görmez, üniformana bakar. İşin kötüsü, sen de kendine baktığında üniforma görürsün. Belli bir zaman sonra sen de üzerindeki üniformanın tipik bir örneği olur çıkarsın. Polissen polis gibi, avukatsan avukat gibi, doktorsan doktor gibi, yani üniformanın gerektirdiği gibi düşünür, konuşur, yer, içer, sıçarsın. İşte hurdacılık da böyledir ve ne yazık ki ne hurdacı bunun farkındadır ne de ahalî! Kalıplar seni içine hapseder, baktığın yerde hurda görürsün. Yaşayanlar arasında gizlenmiş ölüleri yani!

İşte böyleydi benim mahkûmluğum. Adımın Hâkim olduğuna bakma, benim hâkimliğim eski mahkûm kaşarlığı. Hani bir mahkûm içeri gire çıka zamanla tüm işleyişı öğrenir ya! Benim ki de o hesap! Daha doğduğumda kaderim ailem tarafından çizilmişti. O semtte, o işte, o aileyle ve o bedende yaşayıp ölecektim!

Sıkışmıştım.

Yorulmuşum.

Ne o lanet semti ne baba mesleğini ne de sadece başarılı sevişebildiler diye üzerimde hak iddia eden ailemi seviyordum.

Yalnızdım.

Eve gelip okuduğum kitaplar üzerine tartışmak istiyordum veya en azından kitap okuduğumu söyleyebilmeyi. Lise diploma-mı odama, yani evin salonuna asmak istiyordum.

“Baba, bu dünyaya yanlış bedende gelmişim!” diyebilmek istiyordum, daha fazla söze gerek kalmadan anlaşıl-mak.

Anlaşılmak istiyordum, ama ne ben babamı çekip kenara, “Baba, ben ibneyim” diyebilirdim, ne de onların beni kabullenmesini beklerdim.

Belki de ben haksızlık ediyordum. Belki de sırtımı sıvazlayıp “Olsun oğlum, sen yine de bizim biricik kuzumuzsun!” derlerdi. Derler miydi? Sanmıyordum, ama zaten söylemeye de cesaret edemedim. Çareyi kaçmakta buldum. Kaçtım.

Kaçmıştım.

Kaçsam ne olacak! İstanbul’un ücra bir köşesinde oturan ailemi bırakıp, kimsenin oturmayı tercih etmediği başka bir semtine yerleşmiştim. Dahası, eve geldiğimde okuduğum kitapları tartışacak kimsem yoktu. İşim yoktu. Biriktirdiğim para suyunu çekmek üzereydi. İşin kötü tarafı, o kadar hurdacı olmuştum ki...

Üniformamı kaçtığım evde bıraktığımı sanıyordum. Meğer fark etmeden üniformamı derime yapıştırmıştım ve öylece söküp atamıyordum.

Kimse benim eşcinsel olduğumu öğrenmemeliydi. Eğer kimse bilmezse belki zamanla ben de unutturdum.

O iğrenç semti sevmediğimden, bu iğrenç semte yerleşmiştim. Anne ve babamla konuşamadığımdan, yalnızlığı seçmiştim.

Eşcinsel olduğumu anlatamam diye kaçtığım o dünyayı şimdi kendi dünyam yapmaya çalışıyordum.

Neyse ki odamda lise diplomam asılıydı.

İyice bunaldığım bir gün yine Beyazıt’a gittim. İstanbul’da sevdiğim tek semtti. Nargile içenlerin bol olduğu bir yere oturur, oraya giderken aldığım bir kitabı açıp okur, önden bir kahve söyler, peşine üç tane çay içip evime dönerdim. O gün de öyle yapmayı planlıyordum.

Kahvemi içmiştim. Yeni aldığım kitabımın ellinci sayfasına gelmiştim bile. Çay söyleme vaktimin geldiğini düşündüğüm bir an elinde iki çayla bir adam çıkageldi. Bir çayı önüme bıraktı ve karşımda duran tabureye oturdu.

“Merhaba, ben Şemsi. Çay isteme vaktinin geldiğini düşünmüştüm,” dedi.

Şimdi o ânı düşününce gözlerim doldu gene. Kusura bakma. Neyse.

Adamın biri karşına oturmuş, sana çay getirmiş ve “Çay isteme vaktinin geldiğini düşünmüştüm,” diyor. Adama ne dersin? Valla bir şey diyemedim. Adamın ne demek istediğini bile anlamadım. “Efendim?” diyebildim.

“Kusura bakma, kendimi tanıtmadım,” diyerek lafa girdi Şemsi.

Meğer birkaç haftadır gittiğim o dükkânın sahibiymiş. Her şeyi aynı sırada ve aynı zaman diliminde yapmam ilgisini çekmiş, öngörülebilir olmam da biraz hoşuna gitmiş. Ben de ona üniformalı olduğumu, hurdacılığın zaman işi olduğunu anlattım. Bir hayli gülmüştü o zaman. Sonra hak vermişti ama... Okuduğum kitaptan cesaret alıp oturuvermiş masama: Peyami Sefa *Yalnızız*.

“Yalnızlık bir liman olmalı, insanın kendi kararıyla çekildiği. Bir zorunluluk olmamalı asla!” demişti Şemsi. Haklıydı.

Onun olduğu o iki saat ben de yalnız değildim.

Ertesi gün bir daha gittim, ertesi gün bir daha...

Her gün onunla konuşmak ve gözlerinin içine bakmak istiyordum. Her gün konuşuyor ve onun gözlerinin içine bakıyordum. O da benim gözlerimin içine bakıyordu. Birkaç hafta sonra ellerimi tutarak, “Sana bir iş lazım yavrum,” dedi.

Yavrum mu?

Hâlâ komik gelir.

İlk defa bir erkeğin eli elimi bu denli sızlattı. Elimi bırakmı-
şın istedim. Daha güçlü sıksın. Yanağımı okşasın, sarılsın istedim.
Yanımdan hiç ayrılmasın. Herkes ama herkes şimdi bu dükkân-
dan çıksın ve bizi yalnız bıraksın istedim. Aynı Şemsi'nin dediği
gibi, "Yalnızlık bir liman olmalı, insanın kendi kararıyla çekildi-
ği." İşte o andı, o limana çekilmek, sürüklenmek istiyordum.

Ama lanet üniformam devreye girmişti. Hafiften elimi çek-
miştim. Bunun üzerine Şemsi de sıkıca kavradığı elimi bırakır-
ken parmaklarının ucuyla bileğimden tırnaklarıma kadar yavaşça
elimi okşamıştı. Utanmıştım. "Evet de nasıl bir iş?" diye sorarak
yüzümün kızarmasını gizlemeye çalıştım.

Orada çalışmamı istiyordu. Bense sahaf olmak istiyordum,
hurdacı üniformamdan çok uzaklaşmadan kitabın hurdasıyla il-
gilenmek...

Biraz muzırlık yapmak için "Kahve açıcım, sana rakip geli-
cem," dedim.

Gülümsedi, bir daha elimi tuttu. Bu sefer ben de kavradım
elini. Müşteri ve tezgâhtarın yaptığı pazarlık seremonisi kisvesi
altında ellerimizden aşk doğuruyorduk.

Etrafında benim gibi bir rakibi istemediğini ama benim gibi
bir ortağa ihtiyacı olduğunu söylemişti Şemsi. Bu nedenle ben yer
bakacakmışım, onunla ortak iş yapacaktık.

O benimle daha fazla vakit geçirmek istiyordu, ben de onunla.
Neden hayır diyecektim. Boynuna sarılıp "Evet" diye bağırarak
istedim. Üniformalar devreye girdi, "Mantıklı" dedikten sonra tu-
tuşturduğumuz ellerimizi aşağı yukarı sallayarak kavilleştik.

Haftasında evimin hemencecik bir sokak altında olan bu dük-
kânı buldum. Tam otuz dört sene önce. Adını "Kardeşler Kıraat-
hanesi" koyduk. Dükkân hem Şemsi'yi daha fazla görmemi hem